

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

navrhovatelů: **a) J. R.**
bytem F. M. H. 1750, N. P.
b) P. Č.
bytem Z. 5, N. P.
zastoupeni Mgr. Ing. Vítězslavem Paděrou, advokátem advokátní
kanceláře **PADĚRA, RADA & PARTNEŘI s. r. o.** advokátní kancelář
se sídlem Bulharská 588/1, Praha 10

proti
odpůrci: **Obec S. P.**
se sídlem Revoluční 180, S. P.
zastoupena JUDr. Ing. Rudolfem Coganem, Ph.D., advokátem
se sídlem Pražská 617, Nová Paka

v řízení o návrhu na zrušení části opatření obecné povahy - Územního plánu S. P. schváleného dne 25. 6. 2015 usnesením č. 15

takto:

- I. Návrh se zamítá.**
- II. Navrhovatelé jsou povinni společně a nerozdílně nahradit odpůrci náklady řízení ve výši 14 683 Kč k rukám JUDr. Ing. Rudolfa Cogana, Ph.D., advokáta se sídlem Pražská 617, Nová Paka, a to do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

Odůvodnění:

I.

Obsah návrhu

1. Navrhovatelé úvodem uvedli, že navrhovatel a) je vlastníkem pozemků p.p.č. x a x v k.ú. S. P. a dále je spoluvlastníkem pozemků p.p.č. x, x, x a x v k.ú. S. P., navrhovatel b) je vlastníkem pozemků x, x, x a x v k.ú. S. P., dále je spoluvlastníkem pozemků p.p.č. x, x, x a x v k.ú. S. P. Všechny uvedené pozemky byly přímo dotčeny vydáním opatření obecné povahy a navrhovatelé mají za to, že byli na svých právech opatřením obecné povahy zkráceni. Tyto skutečnosti dle nich dokazují jejich aktivní procesní legitimaci k podání daného návrhu.
2. Navrhovatelé jsou toho názoru, že Územní plán S. P., týká-li se vymezení prvků ÚSES, je celý vnitřně rozporný. V textové části územního plánu je „VU 10 – vymezení LK8 – k.ú. S. P.“ vymezen jako veřejně prospěšné opatření, přičemž ve výkresu nazvaném „VPS, VPO a asanací“ je část LK8 vymezena jako veřejně prospěšné opatření k založení lokálního biokoridoru LK8, přestože v grafické části odůvodnění, a sice v Koordinačním výkresu je celý biokoridor LK8 zakreslen jako ustálený jev. S uvedeným koliduje taktéž Hlavní výkres, kde je část LK8 (která je promítnuta i do výkresu VPS, VPO a asanací) znázorněn jako návrh. Navrhovatelé proto pojali důvodné pochybnosti, zda byl ve vztahu k vymezení biokoridoru LK8, jehož existenci je odůvodňována potřeba vedení LK5, a potažmo též vymezení biokoridoru LK5, dodržen zákonný proces jejich vymezení v návaznosti na plán systému ekologické stability. Ostatně stejně tak je podivné vymezení nového biocentra LC4, které navíc samotný územní plán označuje za nefunkční, nad čímž zůstává rozum stát. Z napadeného územního plánu navíc totiž nevyplývá, zda byl při vymezení biokoridorů a biocenter dodržen postup v souladu zejména s ustanovením § 2 vyhlášky č. 395/1992 Sb., kterou se provádějí některá ustanovení zákona České národní rady č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, neboť Územní plán S. P. zcela pomíjí nároky na obsah dle zmíněného ustanovení § 2.
3. Zdůraznili, že proces přijímání plánu systému ekologické stability není zcela odděleným procesem od procesu územního plánování. Teprve územně plánovací dokumentace, v daném případě tedy Územní plán S. P., do které je plán systému ekologické stability inkorporován, je konečným výstupem procesu vymezení systému ekologické stability. Plán systému ekologické stability tedy nelze napadnout samostatně. Uvedené pochybení je tedy třeba považovat za porušení zákonem stanoveného postupu pro přijímání územně plánovací dokumentace.
4. Není tak relevantně podloženo, natož odůvodněno, vedení biokoridoru LK5, které bylo Územním plánem S. P. změněno. Z odůvodnění územního plánu navíc vyplývá, že dotčený orgán na úseku ochrany životního prostředí nevznesl požadavek ke změně trasování lokálního biokoridoru LK5 v souladu s ustanovením § 47 stavebního zákona, ale až v rámci procesu dle ustanovení § 50 stavebního zákona. Ovšem má-li obstat odůvodnění potřeby změny vedení biokoridoru LK5 pro nefunkčnost předchozího vedení, tak požadavek pro obsah Územního plánu S. P., a sice jiné trasování biokoridoru LK5, byl dotčený orgán povinen učinit již v rámci zadání, tak aby byla dodržena transparentnost a srozumitelnost procesu pořizování územně plánovací dokumentace.

Nova, která se objevují v návrhu územního plánu oproti zadání územního plánu, tak mohou být dle navrhovatelů konstruována účelově.

5. Nedodržení zákonného procesu ve vztahu k vymezení lokálních biokoridorů dokládali navrhovatelé znaleckým posudkem zpracovaným znalkyní Ing. M. S. Ten obsahuje důvody, pro které je LK5 vymezený v Územním plánu S. P. nefunkční a je navržena nová trasa (LK5) ve smyslu pokračování trasy LK8 v k. ú. Brdo. Znalecký posudek zejména zdůrazňuje to, že vedení trasy biokoridoru LK5 nesplňuje podmínky pro vedení tras lokálních koridorů, když v trase vymezeného koridoru a propojení trasy LK5 s LK19 se nachází fungující sportovní letiště, jímž LK5 prochází. Z hlediska bezpečnosti a ochrany zdraví lidí je trasa LK5 v lokalitě nebezpečná a nepříjemná z důvodu pohybu lesní zvěře. Trasa LK5 urbanisticky rozděluje stávající zastavěné a zastavitelné území s názvem místní části Zápříčnice. Znalecký posudek taktéž zdůrazňuje, že trasa LK5 je vedena po trase melioračního zařízení, pro což z hlediska údržby a oprav tohoto melioračního zařízení nelze trasu LK5 v daném území vést. Navrhovatelé tak uzavřeli, že u Územního plánu S. P. nebylo dostáno povinnosti podle § 18 a § 19 odst. 1 písm. m) stavebního zákona, když byl zkonstruován nefunkční biokoridor LK5.
6. Navrhovatelé nesouhlasili také s tím, jak odpůrce rozhodl o jejich námitkách. Zdůraznili, že se svými námitkami shodně domáhali zařazení svých pozemků do zastavitelných ploch. Námitkami byla taktéž napadána změna trasování biokoridoru LK5. Pokud se týká rozhodnutí o námitkách ohledně lokality Z 12, resp. její redukování a vyjmutí pozemků navrhovatelů z této lokality umožňující jejich zastavění, nevyhovuje dle jejich názoru jak požadavkům § 68 odst. 3 správního řádu, tak judikatuře Nejvyššího správního soudu. Dle ní pokud se v uplatněných námitkách objeví výhrady k navrženému řešení, které vyplývá ze stanoviska dotčeného orgánu, nelze námitku zamítnout s odkazem na stanovisko dotčeného orgánu. Naopak, v takovém případě je pořizovatel povinen námitky postoupit zainteresovanému dotčenému orgánu státní správy, aby své stanovisko buď přehodnotil, nebo doplnil o argumentaci obsahující věcné vypořádání uplatněné námitky. Teprve takovéto doplněné stanovisko může být dostatečným podkladem pro rozhodnutí o námitce a jeho odůvodnění. Přestože však byl návrh rozhodnutí o námitkách v souladu s § 53 stavebního zákona zaslán dotčeným orgánům, tak ze strany dotčených orgánů s pořizovatelem ve spolupráci s určeným zastupitelem nedošlo ve výsledku k vypořádání námitek, když v odůvodnění rozhodnutí o námitkách je pouze parafrázováno stanovisko dotčeného orgánu, které bylo uplatněno v rámci procesu podle § 50 stavebního zákona, přičemž nebyla odůvodněna napadená proporcionalita dotčení práv v nezbytné míře. Předložený znalecký posudek odpůrce ignoroval a nevyvrátil relevantními argumenty závěry v něm uvedené.
7. S poukazem na shora uvedené navrhovatelé mají za to, že v dané věci došlo k porušení zákonem stanoveného procesního postupu, k rozporu obsahu územního plánu s hmotným právem a k neproporcionalitě územního plánu.
8. Proto navrhli, aby krajský soud opatření obecné povahy – Územní plán S. P., které bylo vydáno zastupitelstvem obce S. P. dne 25. 6. 2015 usnesením č. 15, zrušil v části vymezení lokálního biokoridoru LK5 a v části rozhodnutí o námitkách navrhovatelů.

II. Vyjádření odpůrce

9. K trase lokálního biokoridoru LK5 odpůrce uvedl, že nebyl pasivní v tom, že by akceptoval stanovisko dotčeného orgánu ochrany přírody, nýbrž inicioval (a částečně i úspěšně) nová řešení.
10. Pokud jde o biokoridor LK8, tak ten byl vymezen již územně plánovací dokumentací, tedy vyhláškou č. 2 o závazných částech územního plánu obce ze dne 7. 12. 2000. V napadeném opatření obecné povahy se právní statut biokoridoru LK8 nijak neměnil.
11. Samo pořizování napadeného územního plánu bylo v souladu s požadavky stavebního zákona. Pořizovatel (za aktivní účasti odpůrce) seznámil dotčené orgány se zpracovaným návrhem územního plánu dle požadavků § 50 stavebního zákona. Dotčený orgán – odbor životního prostředí Městského úřadu Nová Paka - se podrobně seznámil s koncepcí Územního systému ekologické stability (ÚSES) Územního plánu S. P. při společném jednání 7. 5. 2014. Odpůrce pak vyzval dotčené orgány k uplatnění svých stanovisek ve lhůtě 30 dnů ode dne společného jednání.
12. Již před tím odbor Městského úřadu Nová Paka jako orgán ochrany přírody uplatnil v Návrhu zadání ÚP S. P. z dubna 2013 obecné požadavky na zpracování ÚSES a podmínek ochrany krajinného rázu. Konkrétní řešení biokoridoru LK5 bylo navrženo až při zpracování návrhu územního plánu S. P. S ohledem na znění § 4 odst. 1 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny nenavrhoval orgán ochrany přírody konkrétní úpravu vymezení biokoridoru LK5 již ve fázi návrhu zadání ÚP S. P. v roce 2013.
13. Odbor životního prostředí Městského úřadu Nová Paka následně na základě znalosti místních podmínek a místního šetření uplatnil ve svém stanovisku č.j. MUNP/2014/7700/ŽP/RV ze dne 5.6.2014 požadavek podle § 77 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, na nové vymezení biokoridoru LK5 v trase, která zajistí plnou funkčnost tohoto biokoridoru. V tehdy platném Územním plánu obce S. P. je LK5 v Zápříčnici vyznačen jako nefunkční. Také v návrhu Územního plánu S. P. pro společné jednání v roce 2014 bylo toto propojení zakresleno v úseku od lesa k napojení na koridor LK8 po orné půdě jako nefunkční.
14. Na základě tohoto stanoviska dotčeného orgánu byla projektantem ÚP S. P. a autorizovaným projektantem ÚSES Ing. Z. B. prověřeno umístění LK5 v Zápříčnici a následně na základě tohoto prověření byla upravena trasa biokoridoru v návrhu ÚP S. P. pro veřejné projednání.
15. Pořizovatel na základě předmětné námitky k veřejnému projednání návrhu územního plánu provedl místní šetření. Z něj a dalších podkladů vyplynulo, že se v řešeném území v horní části údolnice nachází otevřený příkop a přirozené porosty ovocných a jiných stromů fungující jako remízek a tento příkop pak přechází do zatrubněného úseku v části střední - údolnice s porosty keřů a trvalým travním porostem, které vytváří přirozenou mozaiku biotopů s biologickou rozmanitostí a tedy vhodným prostředím pro funkci biokoridoru. Část zatrubněného úseku je místy odkrytá, a je tedy v terénu zřejmé, že je zde umístěno odvodňovací zařízení. Dolní část kanálu přechází v otevřený příkop u silnice III. třídy. Komunikace p.č.x k.ú. S. P. končí u začátku pozemku p.č. x k.ú. S. P. a dále pokračuje pěšinou a přechází v trvalý travní porost, který nevytváří umělou překážku pro vodu v místě údolnice. Z údolnice trvale vytéká voda do rybníka v Zápříčnici.

16. Pořizovatel na základě těchto zjištění požádal Státní pozemkový úřad – oddělení správy vodohospodářských děl o vyjádření k návrhu územního plánu. Tento úřad ve svém vyjádření zn. SPU 111441/2015 ze dne 9. 3. 2015 uvedl, že v zájmovém území eviduje stavby vodohospodářských děl – hlavní odvodňovací zařízení (HOZ) ve vlastnictví státu a v příslušnosti hospodařit Státního pozemkového úřadu - otevřený kanál a zatrubněný kanál. Státní pozemkový úřad požadoval tyto stavby respektovat a zachovat jejich funkčnost. K tomu sdělil příslušné požadavky.
17. K odůvodnění změny trasování LK5 pořizovatel zajistil stanovisko autorizovaného projektanta na ÚSES Ing. Z. B. Ze společného stanoviska této osoby a projektanta návrhu ÚP Ing. arch. M. V. ze dne 5. 3. 2015 vyplynulo, že požadavek odboru životního prostředí Městského úřadu Nová Paka ze dne 5. 6. 2014 na změnu trasování LK5 v souladu s § 77 odst. 2 zákona č.114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, byl prověřen a potvrzen autorizovaným projektantem na územní systém ekologické stability Ing. B.
18. Na základě všech uvedených podkladů pořizovatel dospěl k závěru, že námitce, která nesouhlasí se změnou trasování LK5, se nevyhovuje. Dále dospěl k tomu, že návrh Územního plánu S. P. je plně v souladu s cíli územního plánování dle § 18 a úkoly územního plánování dle § 19 stavebního zákona. Při vymezení systému ÚSES v návrhu Územního plánu S. P. byla respektována zásada, která plyne z povahy územního plánování, že vlastníci nemovitostí, které jsou tímto plánem dotčeni, jsou ve spravedlivé míře povinni strpět určitá omezení. Vymezení biokoridoru LK5 v tomto místě bude naplňovat i další potřeby krajiny - zajištění migračních tras obojživelníků a odtok vod z území.
19. Pokud jde o funkčnost biokoridoru LK5, odpůrce uvedl, že při porovnání grafického vyznačení LK5 v hlavním a koordinačním výkrese je pouze rozdíl ve vyznačení nefunkční části LK – v hlavním výkrese je LK značen červeně a zeleně (částečně funkční), v koordinačním výkrese červeně – nefunkční na pozemcích mimo les. Toto rozdílné značení části LK5 v hlavním a koordinačním výkrese ale nemá vliv na platnost územního plánu. Přednost má hlavní výkres, v souladu je i text návrhové části. Závazná je návrhová část, ne koordinační výkres.
20. Odpůrce dále konstatoval, že rozdělení skladebných částí ÚSES na funkční a nefunkční úseky je pouze podkladem pro zpracování následných projektů ÚSES pro potřeby realizace konkrétních opatření. Účelové hodnocení skladebných částí ÚSES na kategorie „funkční“ a „nefunkční“ není v rozporu s platnou metodikou navrhování ÚSES ani s právními předpisy. ÚSES v kulturní krajině má být zdrojem obnovy genofondu, má podporovat ekologickou stabilitu krajiny a má podporovat polyfunkční využití krajiny. Všechna tato východiska biokoridor LK5 splňuje.
21. Pokud jde o znalecký posudek předložený navrhovateli, nesprávně vychází z předpokladu, že LK5 nemůže být veden v souběhu s hlavním odvodňovacím zařízením (HOZ), které je ve správě Státního pozemkového úřadu a to z údajného důvodu, že část HOZ je zatrubněná. HOZ je v současnosti sice funkční, ale je ve špatném technickém stavu, v budoucnu bude nutná jeho obnova.
22. Ing. Z. B., autorizovaná projektantka ÚSES, vychází z předpokladu, že vhodným řešením je odtrubnění HOZ a jeho úprava na otevřené koryto s vegetačním doprovodem. Takové řešení je jednoznačně v souladu s cíli ochrany přírody a krajiny a je podpořené soudobými znalostmi fungování ekosystémů i již realizovanými

opatřeními k ochraně krajiny a biodiverzity. Naopak zatrubnění HOZ v místě údolnice je přežitým opatřením, jehož jediným cílem bylo scelení zemědělské půdy pro intenzifikaci jejího využívání.

23. Znalecký posudek také nesprávně vychází z předpokladu, že LK5 reprezentuje lesní ekosystémy a je proto chybně navržen a je nefunkční. Toto tvrzení nemá oporu v metodikách navrhování ÚSES (MŽP ČR 1995 a 2017). Soudní znalkyně neuvádí tyto dva základní prameny pro navrhování prvků ÚSES v podkladech pro vypracování znaleckého posudku ani neuvádí konkrétně, které principy navrhování ÚSES byly v případě LK5 porušeny.
24. Znalecký posudek dále nesprávně uvádí, že LK5 znemožňuje rozvoj z hlediska urbanismu, protože rozděluje zastavěné i zastavitelné území bez možnosti připojení samoty č.p. x k osídlení. Přitom z Metodiky navrhování ÚSES, Rukověť projektanta místního systému ekologické stability (Löw et al 1995), vydané MŽP ČR v roce 1995 vyplývá, že přerušení místního (lokálního) biokoridoru (tedy i LK 5) je možné. Takové přerušení má stanovenou maximální přípustnou hodnotu u lučního společenstva 1 500 m a u mokřadního společenstva 50 m pro přerušení zastavěnou plochou, 80 m pro přerušení ornou půdou a 100 m při přerušení ostatními kulturami. Platný Územní plán S. P. umožňuje umísťování prvků technické infrastruktury do prvků ÚSES. Dopravní obsluha samoty č. p. 175 je v současné době i v minulosti možná po stávající účelové komunikaci (polní cestě) směrem od „Parku míru“, kde je napojení na silnici III. třídy z Nové Paky do osady Brdo. Dopravní obsluha samoty č. p. 175 vůbec s LK5 nekoliduje.
25. Pokud jde o redukci lokality Z12, je z postupu při pořizování napadeného územního plánu dle odpůrce zřejmé, že se snažil požadavkům navrhovatelů vyjít vstříc.
26. Na základě konání společného jednání dne 7. 5. 2014 a výzvy k uplatnění stanovisek k návrhu územního plánu uplatnily dotčené orgány svoje stanoviska. Krajský úřad posoudil dokumentaci návrhu a uplatnil stanovisko k návrhu ÚP S. P. dne 4. 6. 2014 pod č. j. 8062/ZP/2014. V uplatněném stanovisku krajský úřad sdělil nesouhlas s navrženou lokalitou Z12.
27. Městský úřad Nová Paka ve svém stanovisku č. j MUNP/2014/7700/ŽP/RV ze dne 5. 6. 2014 s navrženou lokalitou Z12 rovněž nesouhlasil.
28. V návaznosti na tato stanoviska a s ohledem na velký zájem o výstavbu rodinných domů v lokalitě Z12 vyvinul odpůrce značnou iniciativu na řešení vyslovených nesouhlasů.
29. Po jednáních s pořizovatelem a předmětnými dotčenými orgány místostarosta odpůrce (pověřený zastupitel) zpracoval 29. 7. 2014 žádost o výjimku z nesouhlasu a odsouhlasení záborů ZPF s navrženou plošnou redukcí lokality Z12. Požádal pořizovatele, aby zajistil přehodnocení stanovisek tak, aby se umožnil rozvoj místní části Zápříčnice a zároveň nedošlo k nevhodnému zásahu do volné krajiny a narušení její funkce. Hlavním cílem bylo najít kompromisní řešení.
30. Rozsah redukce byl obcí navržen na jižní části pozemků p. č. 439/14, 439/12 a 439/13 v k. ú. S. P. s ohledem na požadavky krajského úřadu – tak, aby se nejednalo o velký zábor vysoce ceněných půd z hlediska ZPF. Obec ve své žádosti dále uvážila stávající podmínky v lokalitě, aby zredukovaná část lokality Z12 navazovala bezprostředně na současné zastavěné území a na zástavbu naproti přes komunikaci a přístup byl umožněn ze stávající komunikace III. třídy a dále tak, aby byl splněn požadavek odboru životního

prostředí Městského úřadu Nová Paka na umístění biokoridoru v údolnici a byl zajištěn přirozený odtok vod z okolních výše umístěných pozemků. Dále obec zvážila možnost napojení zredukované lokality na stávající technické sítě a občanskou vybavenost v místě.

31. Na základě těchto podmínek dospěla obec k návrhu redukce lokality Z12 pro žádost o přehodnocení stanoviska orgánu ochrany zemědělského půdního fondu krajského úřadu a odboru životního prostředí Městského úřadu Nová Paka v nové celkové výměře cca 0,47 ha.
32. Orgán ochrany zemědělského půdního fondu krajského úřadu v souvislosti s žádostí žalované a na podkladě nových skutečností vydal pod zn. 13620/ZP/2014-Be dne 29. 8. 2014 přehodnocení svého původního stanoviska ke společnému jednání návrhu ÚP S. P. Závěrem přehodnocení stanoviska je sdělení, že krajský úřad souhlasí se zařazením navrhované lokality Z12 do návrhu ÚP S. P. v rozsahu navrhované redukce.
33. Návrh redukce lokality Z12 pořizovatel předložil k posouzení z hlediska veřejných zájmů ochrany přírody i odboru životního prostředí Městského úřadu Nová Paka. Tento odbor vydal pod č. j. MUNP/2014/10431/ŽP/MP dne 18. 8. 2014 doplňující stanovisko ke svému původnímu stanovisku a s navrženým řešením rovněž vyslovil souhlas.
34. Pořizovatel a určený zastupitel při vyhodnocení námítky respektovali tato stanoviska a dále vzali v úvahu rozhodnutí o dělení pozemků Obecního úřadu ve Staré Pace – odboru výstavby ze dne 2. 5. 2013, č. j. OUSP/SU-141/2013, které se týkalo pozemků p. č. x trvalý travní porost a x orná půda v k. ú. S. P. z důvodu úprav majetkových poměrů.
35. Odpůrce závěrem uvedl, že obsah stanoviska dotčeného orgánu je pro pořizovatele a příslušné zastupitelstvo závazný. Pořizovatel územního plánu s určeným zastupitelem na základě výše uvedených skutečností vyhodnotili výsledky společného projednání a tyto výsledky předložil pověřený zastupitel k projednání zastupitelstvu obce, které na svém 22. veřejném zasedání dne 11. 9. 2014 rozhodlo usnesením č. 27 o redukcii lokality Z12.
36. Odpůrce proto navrhl, aby krajský soud návrh ve všech bodech zamítnul.

III. Jednání soudu

37. Při jednání soudu dne 18. 6. 2018 odkázali účastníci řízení na obsah svých písemných podání. Navrhovatelé se ohradili proti obsahu revizního znaleckého posudku vypracovaného dne 20. 5. 2018 znaleckým ústavem Arbonet, s. r. o. Jinak účastníci řízení zůstali na svých stanoviscích a procesních návrzích.

IV. Posouzení věci krajským soudem

38. Krajský soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v řízení podle části třetí hlavy první a druhé dílu sedmého zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Byl přitom dle § 101d odst. 1 s. ř. s. vázán rozsahem a důvody návrhu. O věci usoudil následovně.
39. Krajský soud úvodem stručně konstatuje, že návrhem byl napaden Územní plán S. P. schválený zastupitelstvem obce dne 25. 6. 2015 usnesením č. 15 (dále také jen „ÚP S. P.“). V dané věci tak není pochyb o tom, že daný územní plán, který je dle § 43 odst. 4 stavebního zákona opatřením obecné povahy, byl řádně přijat, oznámen a je účinný, stejně tak jako že návrh byl s ohledem na znění § 101b odst. 1 s. ř. s. podán včas.
40. Dále krajský soud předeseílá, že všechny nemovitosti zmiňované v tomto rozsudku se nacházejí v katastrálním území S. P. Nebude tedy již tuto skutečnost při označování konkrétních nemovitostí pro zjednodušení dále uvádět.
41. Kromě existence opatření obecné povahy, které je možno podrobit soudnímu přezkumu, je bezpochyby naplněna i další podmínka řízení, a to aktivní procesní legitimace navrhovatelů k podání návrhu. Podle § 101a s. ř. s. je oprávněn podat návrh ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech vydáním opatření obecné povahy zkrácen. V daném případě je zřejmé, že navrhovatelům přísluší vlastnické právo k pozemkům dotčeným ÚP S. P. Tvrzená nezákonnost napadeného územního plánu pak směřuje právě k problematice funkčního zařazení týkajícího se dotčených pozemků a k problematice lokálního biokoridoru na těchto pozemcích se nacházejícího. K tomu srovnej například usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 4. 2010, č. j. 8 Ao 1/2010-89; všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).
42. Navrhovatelé, jak již bylo uvedeno výše, napadají předmětný územní plán ze dvou důvodů. V prvním případě napadají zákonnost postupu při stanovení lokálního biokoridoru LK5, v druhém zákonnost redukce lokality Z12, při níž došlo k tomu, že pozemky navrhovatelů nebyly zařazeny mezi zastavitelné plochy. I v důsledku toho, že odpůrce řádně nevypořádal námitky navrhovatelů vznesené v průběhu pořizování územního plánu, je územní plán dle jejich názoru rovněž neproporcionální.
43. Krajský soud nejprve považuje za nutné zmínit, že proporcionalitou uspořádání vztahů v územním plánu se může zabývat až za předpokladu, že navrhovatel v průběhu jeho pořizování uplatnil námitky nebo připomínky. Uváděné a contrario plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2009, sp. zn. 9 Ao 2/2009, dle kterého: „*Námitkou omezení vlastnických a jiných věcných práv spočívající v určení jiného funkčního*

využití pozemků v novém územním plánu obce se soud může na návrh vlastníka takových pozemků zabývat v řízení podle § 101a a násl. s. ř. s. pouze tehdy, vyslovil-li vlastník dotčených pozemků (navrhovatel) v procesu přijímání a schvalování nového územního plánu obce své námitky nebo připomínky proti novému funkčnímu využití pozemků, a tedy obci umožnil se s těmito výhradami seznámit a reagovat na ně prostřednictvím vypořádání námitek nebo připomínek dle § 53 odst. 1 stavebního zákona z roku 2006.“

44. Je nesporné, že navrhovatelé v průběhu procesu pořizování územního plánu námitky vznášeli. Navrhovatel a) v podání ze dne 26. 2. 2015 a navrhovatel b) v podání ze dne 4. 3. 2015.
45. Uváděná podmínka, respektive pomyslná vstupní brána, pro možnost soudu vstoupit do věcného přezkumu úpravy vztahů v území, jak byly nastaveny v územním plánu, včetně jejich vzájemné proporcionality, je tedy splněna.
46. Krajský soud se nejprve musel vypořádat s kvalitou, pokud jde o formu a obsah, vypořádání námitek uplatněných navrhovatelem v průběhu pořizování územního plánu.
47. Pokud jde o požadavky na kvalitu rozhodnutí o námitkách vznesených v procesu pořizování územního plánu vlastníky pozemků, tyto vymezil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2007, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publik. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, tak, že na odůvodnění rozhodnutí o námitkách lze klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí, tj. musí z něj být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.
48. V této souvislosti nicméně krajský soud neopomíná ani závěr obsažený v nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, že „Požadavky (...) vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky jsou výrazem přepjatého formalismu.“, jakož i Nejvyšším správním soudem zastávaný názor, že míra konkrétnosti odůvodnění rozhodnutí o námitkách je závislá i na velikosti dané obce (viz rozsudek ze dne 26. 2. 2014, č. j. 6 Aos 2/2013-95).
49. S námitkami navrhovatelů vznesenými v souvislosti s veřejným projednáním návrhu územního plánu, se odpůrce vypořádal na str. 109 až 120 části 12. ÚP S. P. – Rozhodnutí o námitkách uplatněných k návrhu územního plánu a jejich odůvodnění.
50. Námitky navrhovatelů odpůrce zamítl. Odůvodnění těchto rozhodnutí jsou v podstatě shodná, stejně jako byla shodná podstata námitek obou navrhovatelů. Odpůrce se nejprve věnoval problematice lokálního biokoridoru LK5. Zdůraznil, že návrh územního plánu byl zpracován projektantem s autorizací pro územně plánovací činnost, který si pro koncepci ÚSES zajistil odborníka s autorizací pro projektování ÚSES. Dále podrobně popsal průběh přípravy návrhu územního plánu se zaměřením na lokální biokoridor LK5, jak je již uvedeno při popisu obsahu vyjádření odpůrce k návrhu. Poukázal tedy zejména na skutečnost, že po jednání dotčených orgánů státní správy dle § 50 stavebního zákona orgán ochrany přírody, tedy odbor životního prostředí Městského úřadu Nová Paka, uplatnil ve svém stanovisku dle § 77 odst. 2 zákona č. 114/1992 Sb. požadavek na nové vymezení tohoto biokoridoru v trase, která zajistí jeho plnou

funkčnost. Na základě tohoto stanoviska a požadavku byla trasa biokoridoru v návrhu územního plánu pro veřejné projednání upravena.

51. V odůvodnění rozhodnutí o námitkách odpůrce dále podrobně popsal, že pořizovatel provedl ohledně podané námítky místní šetření a s jakými zjištěními. Dále popsal, jak se k jeho žádosti vyjádřil k návrhu biokoridoru Státní pozemkový úřad. A dále uvedl odůvodnění projektanta ÚSES a projektanta územního plánu, proč byla zvolena právě tato trasa biokoridoru. V podrobnostech krajský soud odkazuje na odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelů, neboť nepovažuje za nutné je podrobně opisovat.
52. Stejně tak činí, pokud jde o tu část odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelů, v nichž odpůrce odůvodňuje, proč došlo ke zmenšení původně plánované výměry lokality Z12, jejíž funkční zařazení umožňuje výstavbu rodinných domů. Poukázal na stanoviska orgánů ochrany zemědělského půdního fondu dle § 5 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., konkrétně Krajského úřadu Královéhradeckého kraje a Městského úřadu Nová Paka, které s plánovanou výměrou záboru zemědělského půdního fondu vyslovily nesouhlas. Po dalších jednáních souhlasily oba správní orgány s přepracovaným návrhem ÚP S. P., v němž došlo k výraznému snížení výměry této lokality, potažmo výměry záboru zemědělského půdního fondu.
53. Krajský soud hodnotí uvedená odůvodnění obou rozhodnutí o námitkách navrhovatelů nejenom jako přezkoumatelná, ale po zkušenostech, které nabyl ze své úřední činnosti, jako nadstandardně podrobná. Je z nich zřejmé, jaké skutečnosti odpůrce při stanovení trasy biokoridoru LK5, jakož i při vymezení lokality Z12 vzal v potaz a proč nakonec zvolil dané řešení.
54. Vcelku přehledně z nich vyplývá i podstata projednávané věci. Navrhovatelé jsou vlastníky pozemků, které sice v předcházejícím územním plánu obce S. P. nebyly co do jejich funkčního zařazení vymezeny jako zastavitelné plochy, ale při přípravě ÚP S. P. odpůrce (a i navrhovatelé) evidentně počítal s tím, že tyto pozemky navrhovatelů budou součástí zastavitelné plochy, konkrétně lokality Z12, kde se plánovala výstavba rodinných domů. Tato skutečnost nesporně vyplývá z faktu, že původní výměra lokality Z12 byla podstatně větší a zahrnovala i dotčené pozemky navrhovatelů, ostatně potvrdil ji i sám odpůrce při jednání soudu.
55. Po jednání dotčených orgánů státní správy dle § 50 odst. 2 stavebního zákona ovšem musel být tento záměr redukován a to hned ze dvou důvodů. Orgán ochrany životního prostředí, Městský úřad Nová Paka, uplatnil stanovisko dle § 77 zákona č. 114/1992 Sb., v němž požadoval nové vymezení trasy lokálního biokoridoru LK5 tak, aby byl funkční. Orgány ochrany zemědělského půdního fondu, Krajský úřad Královéhradeckého kraje a Městský úřad Nová Paka, pak uplatnily stanovisko dle § 5 odst. 2 zákona č. 334/1992 Sb., protože nesouhlasily se zábořem zemědělské půdy v dané lokalitě pro výstavbu rodinných domů. Nakonec přistoupily na kompromisní řešení.
56. Při této příležitosti krajský soud konstatuje, že takový postup dotčených správních orgánů je zcela v souladu se stavebním zákonem. Správní orgány nebyly povinny své výhrady vznášet již v souvislosti se Zadáním ÚP S. P. Konkrétní řešení problematiky záboru zemědělského půdního fondu a umístění jednotlivých biokoridorů a biocenter pochopitelně vyplynulo až z Návrhu ÚP S. P., se kterým se seznámily detailně právě až při společném jednání. Až poté tedy mohly fundovaně a se znalostí věci vydat svá stanoviska, jak ostatně ustanovení § 50 odst. 2 stavebního zákona výslovně předpokládá.

57. Dotčené pozemky navrhovatelů tak byly z obou shora uvedených důvodů v návrhu ÚP S. P. ze zastavitelné plochy Z12 vyřazeny. Shora uvedená stanoviska orgánů státní správy tedy byla pořizovatelem ÚP S. P. zohledněna a i z toho důvodu nebyl pozemkům navrhovatelů přiznán jimi chtěný a požadovaný funkční způsob využití.
58. Návrhové námitky tak ve své podstatě směřovaly jednak proti rozhodnutí odpůrce o námitkách (která pochopitelně jsou nedílnou součástí územního plánu) a současně také proti řádnosti a dostatečnosti odůvodnění shora uvedených stanovisek orgánů státní správy, zejména ohledně problematiky vymezení trasy biokoridoru LK5, což navrhovatelé zpochybňovali předloženým znaleckým posudkem Ing. M. S. ze dne 5. 1. 2017, poř. č. 01/2017. O neproporcionalitě tak navrhovatelé fakticky mluvili nejen ve vztahu k územnímu plánu jako takovému, ale rovněž ve vztahu k rozhodnutím o námitkách a ve vztahu k uvedeným stanoviskům.
59. Pokud jde o stanovisko Městského úřadu Nová Paka ze dne 5. 6. 2014, č. j. MUNP/2014/7700/ŽP/RV, vydané dle § 77 odst. 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, a o téže stanovisko téhož orgánu, ve znění jeho doplnění ze dne 18. 8. 2014, č. j. MUNP/2014/10431/ŽP/MP, a o stanovisko Krajského úřadu Královéhradeckého kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, oddělení zemědělství, ze dne 4. 6. 2014, č. j. 8062/ZP/2014, ve znění jeho doplnění ze dne 29. 8. 2014, zn. 13620/ZP/2014-Be, vydaná dle § 5 odst. 2 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu, jde o tzv. stanoviska závazná (závazná hmotně-právně a co do svého obsahu – viz § 90 odst. 1 zákona o ochraně přírody a krajiny a § 21 odst. 3 zákona o ochraně zemědělského půdního fondu).
60. Z judikatorní činnosti Nejvyššího správního soudu, konkrétně z jeho rozsudku ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010 – 169, plyne, že stanoviska dotčených orgánů jsou obecně řečeno závazným podkladem pro vydání opatření obecné povahy (k tomu viz § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008 – 62). Záporné stanovisko dotčeného orgánu brání ve vydání územního plánu (v určitém znění) a v případě kladného stanoviska obsahujícího nějaké podmínky musí orgán vydávající opatření obecné povahy tyto podmínky, které jsou pro něho závazné, respektovat. Se závazným stanoviskem jako závazným podkladem pro vydání územního plánu se nadto nedá nakládat jako se závazným stanoviskem pro vydání rozhodnutí, na které dopadá dikce § 149 správního řádu, nelze tudíž rozporovat obsah takového závazného podkladu ani určitost či přezkoumatelnost jeho obsahu, skrze – jak říká dikce § 149 správního řádu – rozhodnutí konečné, protože v procesu přijímání územního plánu o pořízení rozhodnutí, jako jedné z forem činnosti vrchnostenské veřejné správy, nejde.
61. Jinými slovy řečeno, zastupitelstvo obce není oprávněno stanoviska dotčených orgánů po věcné stránce přezkoumávat či měnit, a to ani k případně vznesené námitce. Pokud je totiž stanovisko závazným podkladem pro územní plán, nemůže se od něho zastupitelstvo při tvorbě územního plánu odchýlit a územní plán vydat v rozporu s tímto stanoviskem.
62. Jediné, co může soud v projednávaném kontextu zkoumat, je, zda se schvalující orgán přidržel či nikoli závěrů a podmínek ze závazného stanoviska plynoucích (jak je ostatně vyžadováno výše uváděnými závěry Nejvyššího správního soudu). Tato podmínka byla

v předmětném řízení splněna, odpůrce respektoval a zcela zohlednil závěry uvedených závazných stanovisek. Tuto skutečnost nadto navrhovatelé nerozpороvali.

63. Krajský soud zdůrazňuje, že při zkoumání proporcionality přijatého řešení není oprávněn namísto zastupitelstva odpůrce rozhodovat o tom, zda v případě, kdy existuje několik legitimních variant řešení toho kterého problému, považuje některou z nich oproti názoru odpůrce za vhodnější či nikoliv. Na rozdíl od řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu není v řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části soud ve správním soudnictví skutkovou instancí (k tomu srovnej § 77 s. ř. s.) To by znamenalo nepřípustný zásah soudu do práva odpůrce na samosprávu, který by mohl být odůvodnitelný pouze v případě, že by se jednalo ze strany dotčených orgánů státní správy nebo odpůrce o zjevný exces či projev libovůle. To ale není případ projednávané věci. V ní státní orgány zcela legitimním způsobem hájily veřejné zájmy na jím svěřených úsecích státní správy, odpůrce pak jejich stanoviska respektoval.
64. Shora uvedený závěr krajský soud zdůrazňuje zejména v souvislosti s problematikou vedení trasy biokoridoru LK5 a navrhovateli předloženým znaleckým posudkem Ing. M. S. ze dne 5. 1. 2017, poř. č. 01/2017. Právě v něm totiž znalkyně polemizuje se správností navrženého vedení trasy biokoridoru LK5 a věnuje se vymezení jiných variant, kudy by tato trasa mohla vést (samozřejmě tak, aby nezasahovala na pozemky navrhovatelů). Tato variantní řešení tedy krajský soud nemohl vůbec posuzovat. Volba trasy biokoridoru byla plně na zastupitelstvu odpůrce. Jím přijatou trasu koridoru LK5 pak krajský soud neshledal nezákonnou pro její rozpor s nějakými kogentními ustanoveními obecně závazných právních předpisů (námitky účastníků nebyly v tomto směru ostatně nikterak konkrétní a tuto skutečnost nelze dovodit ani z posudku ing. S.), a jak už uvedl shora, nejedná se ani o zjevný exces. Odůvodnění autorizovaného projektanta ÚSES a projektanta ÚP S. P. se naopak jeví jako rozumným a logickým řešením požadavku vzneseného dotčeným orgánem státní správy, nepřekračujícím spravedlivou míru, jejich odůvodnění pak odpůrce převzal i do odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Proti takovému postupu nemá krajský soud výhrad.
65. Územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Soud v řízení o zrušení části opatření obecné povahy, jímž je územní plán, brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně i celé politické společnosti) před excesy a nedodržením zákonných mantinelů. Není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.
66. K tomu krajský soud pro úplnost ještě uvádí, že na rozhodnutí o námitkách se přiměřeně použije část II. a III. správního řádu. Nicméně navrhovateli přiložený znalecký posudek nemá v „řízení o vydání rozhodnutí o námitce“ (jako subtypu řízení realizovaného v rámci procesu pořizování územního plánu) charakter znaleckého posudku, protože nebyl vypracován k pokynu a zadání správního orgánu – jak vyžaduje § 56 správního řádu. Správní řád neumožňuje účastníkům řízení předkládat znalecké posudky, které by pro účely správního řízení (zde řízení o námitkách) měly charakter znaleckého posudku ve smyslu jeho § 56. Na rozdíl například od řízení civilního, kde dle § 127a zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu, ve znění pozdějších předpisů, umožňuje některému z účastníků řízení předložit soudu znalecký posudek, se kterým je – pokud splňuje zákonem stanovené náležitosti – skutečně jako se znaleckým posudkem v průběhu řízení pracováno. Jde tedy široce vzato „toliko“ o podklad pro

rozhodnutí ve smyslu § 51 správního řádu. V předmětném případě se „znaleckým posudkem“ měla demonstrovat skutečnost, že je možné koridor vést i jiným způsobem. To odpůrce nerozporuje, nicméně sám zvolil (v souladu s úkoly a cíli územního plánování) jiný způsob řešení.

67. Na tomto místě krajský soud činí poznámku, že za dané situace nebylo vůbec na místě, aby si odpůrce po zahájení soudního řízení pořizoval „revizní znalecký posudek“, neboť pořizování takového důkazu bylo pro posouzení dané věci zcela irrelevantní.
68. V souvislosti s posudkem Ing. S. ještě poslední dovětek krajského soudu. Navrhovatelům lze dát za pravdu v tom, že přestože tento posudek neměl povahu znaleckého posudku, ale v podstatě pouze listiny, stále se jednalo o důkaz předložený navrhovateli k námitkám proti návrhu územního plánu. Odpůrce se proto měl v odůvodnění svého rozhodnutí s existencí tohoto důkazu, byť stručně, vypořádat. Jak už uvedl krajský soud shora, fakticky je z obsahu rozhodnutí o námitkách zřejmé, že odpůrce ohledně umístění trasy biokoridoru zvolil řešení připravené projektanty návrhu územního plánu a že řešení navržená Ing. S. neakceptoval. Jak už ale krajský soud konstatoval, měl tuto skutečnost formálně zmínit v odůvodnění rozhodnutí o námitkách. Jedná se tedy nepochybně o procesní vadu, ale (i s přihlédnutím ke shora již citovanému nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11) nikoliv o vadu takové intenzity, která by znamenala nezákonnost rozhodnutí o námitkách a byla důvodem pro zrušení této části ÚP S. P.
69. Navrhovatelé dále vytýkali odpůrci, že sice v souladu s § 53 odst. 1 větou druhou stavebního zákona zaslal poté, co podali proti Návrhu ÚP S. P. námitky, návrh rozhodnutí o námitkách dotčeným orgánům, ale v odůvodnění rozhodnutí není zmínka o tom, jak se dotčené orgány k tomuto návrhu, potažmo k podaným námitkám, vyjádřily. Argumentoval zejména judikatorním závěrem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v jeho rozsudku ze dne ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 2/2008 – 62, dle něhož pokud jsou důvodem nevyhovění námitkám stanoviska dotčených orgánů, musí být jejich podstatný obsah v důvodech rozhodnutí uveden, stejně tak jako skutečnost, zda a jak se dotčené orgány k důvodnosti námitek vyjádřily.
70. Z obsahu podkladů předložených odpůrcem soud zjistil, že pořizovatel ÚP S. P. své povinnosti stanovené shora citovaným ustanovením stavebního zákona dostal, tedy zaslal návrh rozhodnutí o námitkách dotčeným orgánům státní správy. Ani Městský úřad Nová Paka, ani Krajský úřad Hradec Králové, odbor životního prostředí a zemědělství, oddělení zemědělství, k těmto podkladům žádné připomínky či stanoviska neuplatnily. To ostatně ale není jejich povinností, dotčený orgán má toliko možnost, nikoliv povinnost se ke vzneseným námitkám vyjádřit. Tato skutečnost plyne i z judikatorních závěrů obsažených v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 As 253/2016-45, podle nichž, pokud dotčený orgán, kterému je zaslán návrh rozhodnutí o námitkách a vypořádání připomínek dle § 53 odst. 1 věty druhé stavebního zákona ve lhůtě 30 dnů neuplatní své stanovisko k tomuto návrhu, má se za to, že jeho stanovisko bylo kladné. Dotčený orgán si tímto postupem přivlastní důvody uvedené v návrhu rozhodnutí o námitkách či vypořádání připomínek, a ty je tak třeba pokládat za důvody uvedené ve stanovisku dotčeného orgánu.
71. V projednávané věci odpůrce dostal požadavku soudní judikatury, neboť v odůvodnění rozhodnutí o námitkách, jak už shora uvedeno, zmínil obsah stanovisek dotčených

orgánů státní správy, která podaly před veřejným projednáním Návrhu ÚP S. P. Protože po doručení návrhu rozhodnutí o námitkách dle § 53 odst. 1 věty druhé stavebního zákona dotčené orgány státní správy k námitkám i k rozhodnutí o námitkách žádná stanoviska či připomínky nevznesly, platí shora uvedené. Krajský soud dává za pravdu navrhovatelům v tom, že o této skutečnosti měla být v odůvodnění rozhodnutí o námitkách (v podstatě jednovětná) zmínka. Její absence však rozhodně není důvodem pro zrušení těchto rozhodnutí, to by krajský soud skutečně považoval za projev přepjatého formalismu. A to se týká jak problematiky biokoridoru LK5, tak problematiky lokality Z12.

72. Konečně navrhovatelé namítali rozpory v grafické části ÚP S. P. Poměrně výstižně shrnul skutkový stav ohledně dané problematiky odpůrce ve svém vyjádření k návrhu. Po prozkoumání podkladového materiálu krajský soud konstatuje, že v souladu je vymezení tohoto biokoridoru v textové části ÚP S. P. (viz str. 42 a str. 72), hlavním výkresu a ve výkresu VPS. V nesouladu s těmito podklady je zakres biokoridoru LK5 v koordinačním výkresu, v němž je na pozemcích mimo les vyznačen červeně, tedy jako nefunkční. Krajský soud rovněž ve shodě s odpůrcem konstatuje, že hlavní výkres a výkres VPS jsou přílohami vlastního návrhu územního plánu, koordinační výkres je přílohou odůvodnění územního plánu. Shora popsany skutkový stav grafické části ÚP S. P. tedy není bezchybný, ale ani popsána nesrovnalost není schopná ovlivnit zákonnost napadeného opatření obecné povahy jako celku. Ze všech jeho shora uvedených částí je zřejmé, že uvedený zakres v koordinačním výkresu (coby součásti toliko odůvodnění územního plánu) je chybný, přednost mají podklady tvořící závaznou, tedy návrhovou, část územního plánu.
73. Obdobné lze konstatovat, pokud jde biokoridor LK8. Navíc za situace, kdy tento biokoridor na dotčené pozemky navrhovatelů nezasahuje. Nejsou tedy aktivně legitimováni napadat tuto část územního plánu. V souladu s tím zrušení této části ÚP S. P. neobsahoval ani návrhový petit. Existence biokoridoru LK8 pak nebyla jediným důvodem požadavku na vymezení nové funkční trasy biokoridoru LK5.
74. Pokud jde o námitku navrhovatelů, že z napadeného územního plánu nevyplývá, zda byl při vymezení biokoridorů a biocenter dodržen postup v souladu s § 2 vyhlášky č. 114/1992 Sb., tak ta zůstala ve zcela obecné rovině.
75. V souvislosti s tím krajský soud zdůrazňuje, že podle § 101d odst. 1 s. ř. s. je soud při rozhodování vázán rozsahem a důvody návrhu (viz analogicky § 75 odst. 2 s. ř. s., dle něhož soud přezkoumává napadené výroky žalovaného rozhodnutí v mezích žalobních bodů). Nejen v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu, ale rovněž v řízení o zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části, tedy platí dispoziční zásada. Rozsah přezkumu návrhem napadeného opatření obecné povahy je vymezen návrhovými body, jimiž navrhovatel konkretizuje svá tvrzení ve vztahu k namítanému porušení zákona.
76. Ohledně této problematiky odkazuje krajský soud ještě například na závěry rozsudku rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78:
„Proto je třeba současně zdůraznit, že správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nahrazovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu

rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty.

Jestliže žalobní bod těmto požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“

77. Z obsahu uvedené návrhové námitky není vůbec zřejmé, jaké že nároky na obsah dle ustanovení § 2 zmíněné vyhlášky napadený územní plán pomíjí, jak bez dalšího konstatovali navrhovatelé. Nutně rovněž ve zcela obecné rovině krajský soud konstatuje, že žádné takové deficitů neshledal.
78. Po pečlivém posouzení veškerých relevantních okolností a snesených argumentů tak dospěl krajský soud k závěru, že odpůrce dostal cílům a úkolům územního plánování vymezeným v § 18 a 19 stavebního zákona, vypořádal se s námitkami navrhovatele proti napadeným částem ÚP S. P. a to způsobem zcela přezkoumatelným, v textové části územního plánu našel krajský soud i přesvědčivé odůvodnění spravedlivosti přijatého řešení, nedošlo ani k porušení zákonem stanoveného procesního postupu či k rozporu obsahu územního plánu s hmotným právem.
79. Ze shora uvedených důvodů tedy krajský soud neshledal návrh důvodným. Proto mu nezbylo, než jej dle § 101d odst. 2 s. ř. s. zamítnout.

IV. Náklady řízení

80. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Dle něj má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
81. Ve věci měl úspěch odpůrce, který náklady řízení uplatnil. Ty sestávaly z odměny za právní pomoc vyúčtované jeho zástupcem, kterým byl advokát. Součástí odměny byla i odměna, kterou odpůrce vynaložil na vypracování tzv. revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem Arbonet, s. r. o. ze dne 20. 5. 2018.
82. V souvislosti s touto problematikou nepřehlédl krajský soud existenci usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47. Dle jeho závěru náhradu nákladů řízení spojených s účastí pracovníků správního orgánu u jednání správního soudu soud dle § 60 odst. 7 s. ř. s. procesně úspěšnému správnímu orgánu zásadně nepřizná. V odstavci 29 citovaného usnesení Nejvyšší správní soud vymezil právě ty situace, kdy žalované správní orgány mají právo na náhradu účelně vynaložených nákladů, pokud přesahují jejich běžnou úřední činnost. Příkladem může být dle Nejvyššího správního soudu právě řízení o návrhu na zrušení opatření obecné povahy, např. územního plánu, vydaného malou obcí, která nedisponuje odborným personálem, kdy odbornou agendu spojenou s pořízením územního plánu zákon svěřuje pořizovateli.

83. V daném případě nemá odpůrce statut města, nemá úřad, který by vykonával agendu stavebního úřadu, pořizovatelem územního plánu byl Městský úřad Nová Paka. Za této situace považuje krajský soud za odůvodněné, pokud se odpůrce v řízení nechal zastupovat advokátem, neboť žádný z pracovníků jeho obecního úřadu k takové činnosti s největší pravděpodobností erudici neměl, a náklady s tím spojené za náklady účelně vynaložené, na jejichž náhradu má odpůrce právo.
84. Advokát odpůrce vyúčtoval odměnu za právní zastoupení přípisem ze dne 18. 6. 2018, požadoval úhradu 51 433 Kč. Jak je již uvedeno shora, součástí vyúčtované odměny byla i odměna, kterou odpůrce vynaložil na vypracování tzv. revizního znaleckého posudku znaleckým ústavem Arbonet, s. r. o. ze dne 20. 5. 2018, a to v částce 30. 250 Kč.
85. Protože ne všechny vyúčtované náklady shledal krajský soud důvodně vynaloženými, nemohl vyúčtovanou částku přiznat v uvedené výši.
86. Předně nemohl odpůrci přiznat jako účelně vynaložený náklad částku, kterou uhradil znaleckému ústavu Arbonet, s. r. o. za vypracování tzv. revizního znaleckého posudku. Jak už uvedl krajský soud shora, jednalo se o důkaz, který pro posouzení dané věci nebyl vůbec nutný a relevantní. Odpůrce si jej nechal vypracovat z vlastní iniciativy, bez iniciace soudu. Náklady spojené s tímto důkazem tedy soud nepovažuje za náklady účelně vynaložené v souvislosti s účastí odpůrce v daném soudním řízení.
87. Z toho důvodu nemohl soud přiznat odměnu ani za úkon právní pomoci nazvaný „sjednání znaleckého posudku a jeho zadání“ ze dne 28. 3. 2018. Takový úkon navíc není ve správním soudnictví úkonem právní pomoci ve smyslu § 11 advokátního tarifu.
88. Dále krajský soud nepřiznal zástupci odpůrce odměnu ve výši dvojnásobku za úkon právní pomoci „vyjádření k návrhu na zahájení řízení“ ze dne 31. 1. 2018. Zástupce odpůrce odůvodnil dvojnásobnou výši odměny za tento úkon oproti základní výši tím, že se jedná o úkon mimořádně náročný s ohledem na rozsáhlost spisu. Tomuto názoru krajský soud nemohl přisvědčit. Podání odpůrce ze dne 31. 1. 2018 nazvané „Vyjádření žalované k návrhu“ nevykazuje znaky mimořádně náročného úkonu. Jeho rozsah (7 a půl stránky) je zcela standardní, nikterak se nevymykající rozsahu obdobných podání v tomto typu řízení. Jeho obsah pak do značné míry kopíruje obsah odůvodnění rozhodnutí o námitkách navrhovatelů, která jsou součástí napadeného opatření obecné povahy. Krajský soud tedy v tomto případě přiznal zástupci odpůrce odměnu za tento úkon právní pomoci v základní výši.
89. Zástupce odpůrce má tedy právo na odměnu za 4 úkony právní pomoci, a to za úkon „přijetí a převzetí zastupování“ ze dne 17. 1. 2017 [dle § 9 odst. 4 písm. d) ve spojení s § 7 bod. 5 advokátního tarifu] ve výši 3 100 Kč, stejně tak za úkony právní pomoci ze dne 31. 1. 2018 „další porada s klientem přesahující jednu hodinu“, ze dne 31. 1. 2018 „vyjádření k návrhu na zahájení řízení“ a ze dne 18. 6. 2018 „účast při jednání soudu“. V souvislosti s tím má právo na 4 režijní paušály po 300 Kč.
90. Dále má zástupce odpůrce právo na náhradu jízdného v souvislosti se svojí účastí při jednání soudu dne 18. 6. 2018 ve výši 683 Kč a na náhradu za ztrátu času v souvislosti s tímto jednáním za 4 půlhodiny po 100 Kč, tedy ve výši 400 Kč. Zástupce odpůrce není plátcem DPH.
91. Celkem tedy výše nákladů řízení v souvislosti s ním účelně vynaložených odpůrcem činí 14. 683 Kč.

92. Tuto částku jsou navrhovatelé povinni společně a nerozdílně zaplatit dle § 149 odst. 1 občanského soudního řádu ve spojení s § 64 s. ř. s. k rukám zástupce odpůrce, který je advokátem.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.)

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 21. června 2018

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu